

ချစ်တဲ့သူပျိုမောင်ထွေး

ဒါရိုက်တာမြင့်မောင်

ဂီတပဒေသာမဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၈၃-ခုနှစ်၊ ဇွန်လ၊ အတွဲ-၂၊ အမှတ်-၄၂၊ နှာ-၂၇-၃၀ အထိ။

(၁)

ဂီတဟူသည် အိုသူကို ပျိုစေသည်၊ ပျိုသူကို နုစေသည်၊ နုသူကို လှစေသည်ဟုဆိုစကားတခု ငယ်စဉ်က ကြားခဲ့ဖူးသည်။

ထို့အတူ ဂီတအနုပညာဟူသည် ဘာသာရပ်ခြား လူတမျိုးနှင့်တခြားလူတမျိုး၊ တိုင်းရင်းသား သွေးချင်းလူမျိုးတမျိုးနှင့်အခြားတိုင်းရင်းသား လူမျိုးတို့ ပိုမိုသိကျွမ်းခင်မင်ရေး၊ ချစ်ကြည်ရင်းနှီးရေးနှင့်ငြိမ်းချမ်းစွာ အတူတကွ လက်တွဲနေထိုင်ရေးအတွက် ထိရောက်ထက်မြက်သော လက်နက်တခု ဖြစ်ကြောင်း ပညာရှိတိုင်း၏ အဆိုအမိန့်တခုကိုလည်း မှတ်သားခဲ့ဖူးပါသည်။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကား ဂီတအနုပညာရပ်နှင့်ပတ်သက်၍ နှံ့စပ်ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်ခဲ့သူ တယောက်မဟုတ်။ ထိုဂီတ၏ အနုအလှကို ချစ်ခင်ရမုန်းသိသူတိုင်းသာလျှင် ဖြစ်၍ ယင်းစကားရပ်များ၏ အဓိပ္ပါယ်အလေးအနက်ကို အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်နေခဲ့မိလေသည်။

လွန်ခဲ့သည့်တန်ခူးနှင့်ကဆုန်လ နေအလွန်ပူပြင်းသည့်နေရာသီကာလအတွင်းက ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် တောရိပ်တောင်ရိပ်များဖြင့် အမြဲစိမ်းစိုအေးမြလျက်ရှိသော တောင်ပိုင်းရှမ်းပြည် မြေလတ်ပိုင်းဒေသ ကလောမြို့နယ်အတွင်းက ကလော အောင်ပန်းနှင့်ပင်းတယမြို့နယ်အတွင်းက ပင်းတယ၊ ပွေးလှမြို့များဆီသို့ အလည်တခေါက် ရောက်သွားခဲ့သည်။ မြေလတ်ပိုင်း အနောက်ဘက်ဒေသက ရွာငံမြို့နယ်အတွင်းသို့လည်း ခြေဆန်ခဲ့ပါသည်။

မြေပြန့်အညာဒေသ စစ်ကိုင်းတိုင်း ရွှေဘိုမြို့နယ်အတွင်း၌ ယခုတိုင် ထင်ရှားရှိပြီး ဆိုတီးလျက်ရှိသော မခေါက်မြော စစ်ကိုင်းမိုဇာမြောအဖွဲ့တို့ကဲ့သို့ တောင်ပေါ်ဒေသမြေလတ်ပိုင်း အနောက်ဘက်တကြောက ဤရွာငံမြို့နယ်အတွင်း ရှိကြသော ဓနုတိုင်းရင်းသားလူမျိုး(အချို့)ရပ်ရွာများတွင် ဓနုမြောအဖွဲ့ဝိုင်းများ ရှိနေကြသည်ဆိုသော ထူးထူးဆန်းဆန်း သတင်းစကားတခု ကြားရသောကြောင့် ကျွန်တော်၏ ခြေဦးများ "ရှည်" ဆန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မြောရှိသည်ဆိုသောနေရာကား ရေချမ်းတပ်ကုန်းခေါ်သည့်ဓနုကျေးရွာများဟု ပြောကြလေသည်။ ရွာငံမြို့နယ် အရှေ့တောင် ယွန်းယွန်း မြိုင်ဆိုသောရွာကြီးအနီးက ပတ်ဝန်းကျင်၌ ရှိနေကြသည့်ဓနုရွာနှစ်ရွာဖြစ်ဟန် တူပါသည်။

သို့ရာတွင် ခရီးလမ်းက ကျွန်တော် ပထမသွားလိုသည့်ထိုရွာနှစ်ရွာသို့ အစီအစဉ်အတိုင်း မဖြစ်၊ မရောက်ခဲ့ပေ။

အောင်ပန်းမြို့က ညနေ ၄ နာရီကျော်လောက်မှ ထွက်ခဲ့သော ရွာငံ၊ ရေဦးသွား ဈေးပတ်ကားကြိုသည် အောင်ပန်းမှ မိုင် သုံးဆယ်လောက်သာဝေးသည့်ရွာငံမြို့နယ်အတွင်းက လမ်းခွတ်လတ်မြိုင်ဆိုသောရွာကြီးသို့ ညဉ့်ဦးကိုးနာရီကျော်ကျော်လောက်မှ ဆိုက်ရောက်သဖြင့် ကျွန်တော် ထိုရွာကြီးသို့ မဆင်းတော့ဘဲ ရွာငံမြို့အရောက် တောက်လျှောက် ဆက်သွားရန် ရုတ်တရက်ခရီးစဉ်ပြောင်းလိုက်ရလေသည်။

ရွာငံမြို့ရောက်မှ ယခု ကျွန်တော်ဖြတ်ကျော်လာခဲ့သော မြိုင်ရွာကြီးနှင့်ဓနုမြောအဖွဲ့များရှိသည်ဆိုသောမြိုင်အနီးက ရေချမ်းနှင့်တပ်ကုန်းဓနုရွာများဆီသို့သီးသန့်လေ့လာခရီးသွားမည်ဟုစိတ်ကူးလိုက်ရသည်။

ရွာငံမြို့ရောက်လျှင် နောက်တနေ့ နံနက် ၈ နာရီခန့်လောက်အချိန်မှစ၍ ကျွန်တော်နှင့်ဓနုလူငယ်အမျိုးသားကိုထွန်းသန်း(လမ်းစဉ်လူငယ်၊ အတွင်းရေးမှူး)တို့သည် မြို့လယ်လမ်းဆုံ၌ရှိသော လက်ဖက်ရည်

ဆိုင်ထိုင်၍ မြိုင်၊ ရေချမ်း၊ တပ်ကုန်းဘက်သွားမည့်ကားကြိုစောင့်ကြသည်။ ဤနယ်ဘက်တွင် ကားရှားသဖြင့် နေ့စဉ် ၁၁ နာရီထိုးကာနီးအထိ ကားကြိုမတွေ့ကြသဖြင့် တည်းခိုအိမ်ပြန်ကာ ထမင်းစားကြမည်ဟုထလိုက်ကြစဉ် မမျှော်လင့်သောခရီးစဉ် အပြောင်းအလဲတခု ထပ်ကြိုရပြန်သည်။

ရွာငုံမြို့ဘက် ၆ မိုင်ခန့်ဝေးသောရေဦးမှ သူငယ်ချင်းတဦးဖြစ်သူ ဆရာမြသွင် ကားကြိုတစီးဖြင့်လိုက်လာပြီး ကျွန်တော်အား လာခေါ်သောကြောင့် ရေဦးဘက်သို့ ခရီးဆက်ဖြစ်သွားလေသည်။

ကားကြိုမှာ ရေဦးကျေးရွာပြည်သူ့ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌဦးတင်မြပိုင် ကုန်တင်ကားကြီးဖြစ်သည်။ လမ်းခရီးကားပေါ်တွင် ဆရာမြသွင်က "ခင်ဗျား ရွာငုံရောက်နေကြောင်း အောင်ပန်း ဈေးပတ်ပြန်ကားက ပြော၍သိသည်။ အယင်တခေါက် ခင်ဗျားလာတုန်းက တွေ့မသွားရတဲ့ခနုမြောအဖွဲ့ ရှိတဲ့ရွာတွေ ရေချမ်းပြင်ဘက်မှာ ရှိသည်။ တောင်တော့တက်ရလိမ့်မည်"ဟုပြောသွားသည်။ ကားပေါ်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ဘူမိဗေဒဌာနမှ ဤမြေတကြော ကွင်းဆင်းလေ့လာရန် လိုက်ပါလာကြသော မောင်ကြည်စိုး(ညောင်လေးပင်)နှင့်မောင်ချမ်းအေး(ဟားခါး-ချင်းတောင်)ကျောင်းသားနှစ်ယောက်နှင့်ဆုံမိကြသည်။ ရေချမ်းပြင်၊ ကျောက်ပိစပ်ဘက်သို့ ဤညနေပင် ခြေလျင်ခရီးဆက်ကြရန် ကျွန်တော်တို့ စကားစပ်မိသွားကြသည်။

(၂)

ခနုမြောရှိသည်ဆိုသော ရေချမ်းပြင်နှင့်ကျောက်ပိစပ်ရွာတို့ကား ရေဦးအနောက်မြောက်ယွန်းယွန်းတွင် ရှိကြသော တောင်ပေါ်ရွာများ ဖြစ်ကြသည်။ ရေဦးနှင့်ခန့်မှန်း ၅ မိုင်ခန့်ဝေးမည်။ ပေ ၅၀၀ ကျော်အမြင့်ရှိသော တောင်သုံးလေးလုံးလောက် ကျော်ရသည်။ လမ်းတလျှောက် ဂျစ်ကားနှင့်ကုန်တင်ကားကြီးများသာ မောင်းရသော တောင်ကြားလမ်းရှိသည်။ ယင်းလမ်းမှာ တောင်ကြိုတောင်ကြားအတွင်း ဖောက်ထား၍ တောင်ဆင်းတောင်တက်များများ မရှိသော်လည်း ကျွန်တော်တို့ ခြေလျင်လျှောက်ခဲ့ကြသောလမ်းမှာ ကျဉ်းမြောင်းသော လူသွားလမ်း၊ ဖြတ်လမ်းတောင်ကမ်းပါးယံလမ်းဖြစ်၍ အကွေ့အကောက်အဆစ်အချိုးပေါသည်။ အဆင်းအတက် အနိမ့်အမြင့် တော်တော်များများတွေ သွားရလေသည်။

ခြေလျင် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့တွင် ကျွန်တော် အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်၍ မကြာခဏ နောက်ကျန်နေရစ်ခဲ့တတ်သည်။ သို့သော် ဖြည်းဖြည်းချင်းတက်၊ ဖြည်းဖြည်းချင်းဆင်း၊ ဖြည်းဖြည်းချင်းလျှောက်လာခဲ့၍လားမသိတလမ်းလုံး အမောကြီးမောသည်ဟူ၍ မဖြစ်ခဲ့ပါပေ။

ကျွန်တော်တို့ လျှောက်လာခဲ့ကြသောခရီးတဝက်ခန့် ရေဦးမှနှစ်မိုင်ကျော်ကျော်လှမ်းသော တောင်ပေါ်ကျောက်ပိစပ်ရွာသို့ ရောက်သောအခါ ဆရာမြသွင်၏တပည့် အသိမိတ်ဆွေအိမ်တအိမ်သို့ ဝင်နားကြယင်း ထိုရွာက ခနုမြောဆရာကြီးတဦးဖြစ်သူ မင်းရွှေအေးအကြောင်း မေးကြည့်ကြသည်။

ဆရာကြီးကား ရှိ၏။ သို့သော် ဆရာကြီးနေသောအိမ်က အနည်းငယ်လှမ်းပြီး နောက်ပြန်လှည့်သွားရမည်ဖြစ်နေသောကြောင့် ရှေ့ခရီးကလည်း ဆက်ရန် ကျန်သေးသောကြောင့် ရေချမ်းရွာမှအပြန် ဝင်တွေ့ကြရန် ဆုံးဖြတ်ကာ ထိုအိမ်မှညနေ ၆ နာရီထိုးလုနီး မမှောင်ခင် ကျွန်တော်တို့အားလုံး ရှေ့ခရီးဆက်ခဲ့ကြလေသည်။

ရေချမ်းပြင်ရွာဦး ကျွန်တော်တို့ရောက်ရှိသွားချိန်ကား ညဉ့်ဦး ၇ နာရီခွဲနေပြီ။ ပထမ ထိုရွာက ကျေးရွာကောင်စီဥက္ကဋ္ဌအိမ်သို့သွား၍ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ထိုနောက် ကျွန်တော်နှင့်ဆရာမြသွင်က ဥက္ကဋ္ဌအိမ်နှင့် တဖာလုံကျော်ကျော်ဝေးသော တောင်ခါးပန်းပေါ်က ဦးထွန်း(ယခုကွယ်လွန်)ဒေါ်ရွှေငါ၊ မသန်းမြ၊ မသန်းသန်း နွဲ့တို့အိမ်ဘက်ဆီသို့ ဆက်သွားကြသည်။ ဘူမိဗေဒကျောင်းသားနှစ်ယောက်တို့က ကျေးရွာပြည်သူ့ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌအိမ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

ထိုည တည်းခိုအိမ်မှ ကျွေးသောညစာထမင်းကို ကျွန်တော်တို့အိမ်သားများနှင့်အတူ လက်ရေတပြင် စီး ရင်းရင်းနှီးနှီး ဝိုင်း၍ စားသောက်ကြသည်နှင့်ထိုအိမ်မှ လူရွယ်တဦး အဖော်အဖြစ် ခေါ်၍ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတလက်နှင့်တောင်ကမ်းပါးယံစွန်းတလျှောက် ကတ်သီးကတ်သတ် သွားရသောလမ်းကျဉ်း လေးအတိုင်း ပြောနဲ့ဆရာကြီးတဦးအိမ်သို့ ကျွန်တော်တို့ လျှောက်သွားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

လက ထိန်ထိန်သာနေ၍ တောင်ကြားလမ်းကျဉ်းလေးကို အထင်းသား မြင်နေရသည်။

၃

၂ ဖာလုံခန့် သွားမိပြီဆိုလျှင် တောင်စောင်းကွက်လပ်မြေပေါ်တွင် ဆောက်လုပ်ထားသော အိမ်တအိမ် ကို လရောင်ဖြင့် အဝေးမှလှမ်းမြင်နေရသည်။ ဝါးကြမ်းခင်းတထပ်အိမ် ဖြစ်သည်။ အိမ်၏အလယ်ဗဟိုနေရာ မီးလင်းဖိုကြီးပေါ်တွင် အိမ်သားများနှင့်အတူ ဆွတ်ခူးထားကြသောလက်ဖက်ပင်များမှ လက်ဖက်ရွက်အနုအ ညွန့်ကလေးများကို ရေနွေးအိုးကြီးတလုံးနှင့်ပေါင်းခံပြုတ်နေသော အသက် ၇၀ ခန့်ရှိ မင်းပေါ်မြိုင်ဆိုသူ ဓနု အမျိုးသားပြောဆရာကြီးတဦးကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့ကြရလေသည်။

ဤအရပ်ဒေသနေ လူများ၏အလုပ်အကိုင်တခုဖြစ်သော တန်ခူးလ ခြံထွက်လက်ဖက်ပင်များမှဆွတ် ခူးရရှိသည့်လက်ဖက်ရွက်နုများကို လက်ဖက်ခြောက်အဖြစ် ပြောင်းလဲလုပ်ရန် ဤသို့ ကိုယ့်ခြံကိုယ့်ဝင်းအိမ် များပေါ်တွင် ယခုကဲ့သို့ လက်ဖက်ရွက်များကို ကိုယ်တိုင်ပြုတ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ဤရွာလာရောက်ရခြင်းအကြောင်းရင်း ပြောအကြောင်းစကား ဦးတည်မိကြသောအခါ မင်းပေါ်မြိုင်သည် သူ၏လုပ်ကိုင်လက်စ လက်ဖက်ပြုတ်အလုပ်ကို အိမ်သားများသို့ လွှဲပြု မီးဖိုအနီး အိပ်ရာ ဘေးရှိ ကျွန်းသေတ္တာဟောင်းတလုံးထဲမှ တရိုတသေ သိမ်းဆည်းထားဟန်တူသော အိတ်ဆောင်မှတ်စုစာအုပ် လေးတအုပ်ကို မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် အလင်းရောင်ရှိသည်ဆိုရုံမျှ လင်းသော ရေနံဆီခွက်ငယ်တခု လက်တ ဘက်က ကိုင်မြှောက်ယင်း လှမ်းယူလိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

ပြီးသည်နှင့် ကျွန်းသေတ္တာပြန်ပိတ်၍ ကျွန်တော်တို့ထိုင်နေရာ မီးလင်းဖိုအနီးသို့ ရွှေ့လာပြီး လက်ထဲ မှ မှတ်စုစာအုပ်လေးကို ကျွန်တော်တို့အား လှမ်းပေးပါသည်။ စာအုပ်ကလေးအတွင်း၌ကား ကျွန်တော်ကိုယ် တိုင် လေ့လာသိချင်၍ ဤမျှဝေးလံသော တောင်ပေါ်ဒေသအထိ ခရီးအဆင့်ဆင့်ပြောင်း၍ ရှာပုံတော်ထွက်ခဲ့ရ သော ဓနုပြောသီချင်းအချို့ တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ကျွန်တော် ဝမ်းသာသွားသည်။

မင်းပေါ်မြိုင်က ရေနံဆီခွက် မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် အလင်းရောင်းကို အားပြုဖတ်ကြည့်နေကြသော ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးအနီးသို့ ဖယောင်းတိုင်အတိုတတိုင် မီးညှိထွန်းပေးယင်း ထင်းမီးဖိုမှ မီးအလင်းရောင် အ ရှိန်မြင့်တောက်လာအောင် မှုတ်ယင်း ရေနွေးကြမ်း(အခါးရေ)ခွက်များထဲသို့ လက်ဖက်ခြောက်အသစ်များဖြင့် မီးသင်းလှော်ခပ်ထားသော လက်ဖက်ရေကြမ်းများ ငဲ့ထည့်ပေးယင်း...

-အမြီးရဲ့ချေ(ရှည်)၊ တောမှာနေတဲ့ မျောက်ကြီးသမုဒ္ဒရာ ဝင်လာမှာ၊ မယ်သီတာကိုရအောင် ခိုးမယ်၊ ခင်သီတာ ကို ရအောင်ခိုးမယ်၊ မင်းရာမ မျောက်သိုး...။

-အိုးဝေကြိုးခွေ၊ လွဲလေလေ လွဲကျော်မျောက်တွေ၊ မြိုင်ခြေမှာ ပျော်ရှာကြတယ်(၂)။ အလိုဗျာ လွဲလေလေ... လွဲကျော် မျောက်တွေ...။

ဓနုတိုင်းရင်းသားအချို့ ဆိုတီးကြသောဓနုဗြော ၁၂ ခန်းထဲမှ မျောက်ထွက်သီချင်းတပုဒ် ကျွန်တော် တို့အား ဆိုပြလိုက်သည်။ ကျွန်တော် သူ့မူရင်းအသံတွင်း စာသားအတိုင်း ဖော်ပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မင်းပေါ် မြိုင်ကပင်...။

"ကျုပ်တို့ ဓနုဗြောမှာ တီးကွက်သီချင်း ၁၂ ခန်းရှိတယ်။ စာအုပ်ထဲမှာ ရေးမှတ်ထားတဲ့သီချင်းတွေ ဟာ ကျုပ်ငယ်တုန်းက ကိုယ်တိုင်တီးမှုတ်ခဲ့တဲ့ပတ်ပျိုးနတ်ပင့်၊ နတ်ပို့၊ မျောက်ထွက်၊ ဘီလူးထွက်စတဲ့တေး ချင်းတွေပဲ။ မှတ်မိသလောက်ရေးထားတာပဲ။ စုံစုံလင်လင် မဟုတ်တော့ဘူး။ ခုတော့ အသက်ကကြီး ကျန်းမာ ရေးကလဲ မကောင်းနဲ့၊ မတီးမမှုတ်တာလဲ ကြာလို့ အချို့မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့တာတွေ ရှိပါလိမ့်မယ်။

မင်းပေါ်မြိုင်က အခါးရေ တခွက်မော့သောက်လိုက်ပြီး-

"ဒီစာအုပ်ထဲက ဆရာတို့လိုချင်တာ ကူးယူသွားနိုင်ပါတယ်။ မရှင်းတာလဲ မေးရပါတယ်။ ဒါထက် ဆရာတို့တကူးတက ရောက်လာကြတုန်း နားထောင်ချင်မယ်ဆိုရင် ဘီလူးထွက်သီချင်းတပုဒ် ကျုပ်ဆိုပြလိုက် ချင်သေးတယ်။ ဒီလိုဆိုပြလိုက်ရယ် ကျုပ်အသက် ပြန်ပြန်ငယ်သွားတယ်လို့ထင်တယ်"ဟုတေးဂီတအနု ပညာသည်ဘဝ သူတွယ်တာခဲ့သည့်ဖြစ်ကြောင်းပြောယင်း အောက်ပါတေးချင်းတပုဒ် သံနေသံထားဖြင့် ဆိုပြ လိုက်ပါသည်။

-ဝေဇယန္တာရယ်လေး၊ နင်နန်းပုံ(ဘုံ)၊ မြပန်းလေး၊ မြမန်းသီရဂုဏ်၊ ယမုန်နာရယ်လေး။ သံဝေကျွန်းမြောင်ဖီ လာ သီတာ ဝန်းရံခွေ၊ ရွန်းရွန်းဝေ...။

-တောင်ကျွန်း၊ မြောက်ကျွန်း၊ ပြာမွန်းလေ၊ ပြာမွန်းမင်္ဂလာ သီတာရယ်လေ၊ ဩဘာခြွေ။ ပဉ္စင်းထုံမှာ သံသာ ကျူးရင့် အေး...ရွန်းရွန်းဝေ...ရွန်းရွန်းဝေ...

ဤသီချင်းမှာ ဗြော ၁၂ ခန်းတွင် အမှတ်(၆)အစီအစဉ်အရ ဆို တီး ရသော သီချင်းပိုဒ်ဖြစ်ကြောင်း မင်းပေါ်မြိုင်က ရှင်းလင်းပြောပြပါသေးသည်။

ထိုညက ညဉ့်ဦးယံအချိန် ၁၁ နာရီကျော်သည်အထိ ဆွေးနွေးမေးမြန်းခဲ့သော ဗြောနဲ့ဆရာကြီးမင်း ပေါ်မြိုင်ထံမှ မြေလတ်ပိုင်း ရွာင်မြို့နယ်အရပ်ဒေသအချို့၌ ဓနုတိုင်းရင်းသားလူမျိုးအချို့ ဆိုတီးနေကြသည် ဆိုသော ဓနုဗြော ၁၂ ခန်းနှင့်စပ်လျဉ်းသည့်တေးချင်းအစုံ ကျွန်တော် မရခဲ့ပေ။ ဗြောအခန်း(၇)ခန်းမှ မင်းပေါ် မြိုင်မှ ထိမိသောသီချင်းစာသားလောက်သာ ရရှိခဲ့ကြပါသည်။

(၄)

နောက်တနေ့နံနက် ၉ နာရီလောက်တွင် ကျွန်တော်နှင့်ဆရာမြသွင်တို့သည် ရေဦးမှရေချမ်းပြင်၊ ဤရွာ သို့ လာတုန်းက မနေ့ညက ရေချမ်းပြင်ရွာ ကျေးရွာပြည်သူ့ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌအိမ်၌ အိပ်ကြသော ဘူမိဗေဒလေ့ လာရေးကျောင်းသားနှစ်ယောက်နှင့်ကျွန်တော်တို့အပြန် ခရီးမဆုံမိကြတော့ပေ။

၁၀ နာရီခွဲလောက်တွင် ကျောက်ပိစပ်ရွာသို့ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ရောက်ကြသည်။ ရွာအနီးက တောင်ကျ စမ်းတခု၌ နားနားနေနေ ရေချိုးရေစိမ်ကြပြီး ထိုရွာရှိ ဗြောဆရာကြီးမင်းရွှေအေးအိမ်သို့ ဆက်လက်သွားကြ သည်။ သို့သော် ဆရာကြီးမင်းရွှေအေးကို အိမ်မှာမတွေ့ကြ၍ ဆရာကြီးရှိနေသည်ဆိုသော တောင်ကြားထဲက ယာတဲတခုသို့ ထိုရွာမှာ ဆရာမြသွင်၏ တပည့်တဦးအား အဖော်ခေါ် လမ်းပြစေပြီး အပို့ခိုင်းရလေသည်။

လျှို့မြောင်တောင်ကြားအတွင်း တမိုင်နီးပါးခန့် ကမ်းပါးယံ အထပ်ထပ် ချောင်းအသွယ်သွယ် ဖြတ် ကျော်ရှာဖွေကြတော့မှ ကျွဲသုံးကောင်နှင့်မင်းရွှေအေးကို ယာတဲအနီးတွင် တွေ့ကြရလေသည်။

အသက် ၇၅ နှစ်ခန့် အရပ်ပုပု၊ လူပုံပန်းသေးသွယ်သွယ်၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးမွှေးထောင်ထောင်နှင့်ခေါင်း၌ တဘက်ပေါင်း၍ ကိုယ်ပေါ်က စွပ်ကျယ်အင်္ကျီ ဘောင်းဘီနက်ပွပွကြီး ဝတ်လျက်၊ ဓားမတိုတချောင်း ကွမ်းအစ်ငယ်တလုံးနှင့်ပြုံးပြုံးရယ်ရယ် စကားပြောလေ့ရှိသောမင်းရွှေအေးက ကျွန်တော်တို့ ရေချမ်းပြင်ရွာ မင်းပေါ်မြိုင်ထံမှ ပြည့်ပြည့်စုံစုံမရခဲ့သော ဓနုဗြော ၁၂ ခန်းမှ လိုအပ်နေသော အခန်း(၅)ခန်းကို မဆိုင်းမတွ အောက်ပါအတိုင်း ဖြည့်စွက်ပေးလိုက်ပါသည်။

ယင်းချောခန်းကား (၁)ပတ်ပျိုး၊ (၂)စားတော်တိုက်၊ (၃)အငြိမ့်ခံ၊ (၄)နတ်ပင့်၊ (၅)နတ်ပို့၊ (၆)ဘီလူး၊ (၇)မျောက်ထွက်၊ (၈)ဇော်ဂျီ၊ (၉)နဂါးထွက်၊ (၁၀)မြင်းထွက်၊ (၁၁)ဝန်ထွက်၊ (၁၂)မင်းကြီးထွက် ဟူ၍ဖြစ်သည်။

ယင်းဗြော ၁၂ ခန်းထဲမှ နောက်ဆုံးခန်းဖြစ်သည့်မင်းကြီးထွက်ပြီးလျှင် နှစ်ပါးသွားက၍ လိုရာဇာတ်ကို ခင်းကျင်းကပြနိုင်ကြောင်း ရှင်းပြလိုက်ပါသည်။ မင်းရွှေအေးကပင် သူ၏ကွမ်းအစ်ထဲမှ ကွမ်းနှင့်ထုံးများ ထုတ်လာပြီးတဖြူဖြူဝါးယင်း ရှေးကတည်းက ကျုပ်တို့ တိုင်းရင်းသားတွေ တီးခဲ့ကြသော ဓနုဗြောသီချင်းစာပိုဒ်အချို့တွင် အင်္ဂလိပ်အုပ်ချုပ်ရေးကို မလိုလားကြသည့်ကျုပ်တို့လူမျိုးတွေ၏ အတွင်းစိတ်နေသဘောထားကို ဖော်ပြသော စာပိုဒ်အချို့ပါကြောင်း၊ ဖွင့်မပြောလျှင် အဓိပ္ပာယ်မသိနိုင်ကြောင်း ဆက်လက်ပြောလေသည်။

ထိုအခါ ကျွန်တော်က ဆရာကြီးပြောသောအမျိုးသားရေးသီချင်း ကြားချင်ပါကြောင်း မေတ္တာရပ်လိုက်သည်။ စိတ်ဝင်တစားဖြင့် သီချင်းအဓိပ္ပာယ်မေးမိသည်။ ဤတော့မှ ဆရာကြီးမင်းရွှေအေးက...

တလိမ်နှစ်လိမ် လိမ်လို့ရှုပ်၊ တောပလုတ်ကယ်တဲ့မယ့်ချည်ခင်၊ သည်ချည်ခင် ဘယ်သူရှင်းပါ၊ ချစ်တဲ့သူရှင်းပါ၊ ချစ်တဲ့သူ ပျို့မောင်ထွေး...ရှင်းပါ့မယ်လေး...

ဟုသံနေသံထားဖြင့် ဆိုပြလိုက်လေသည်။ သီချင်းစာကိုယ်ထဲမှ တောပလုတ်ကယ်တဲ့စာပိုဒ်အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ပြသည်။ တော-ဆိုသည်မှာ ရှုပ်သည်မဟုတ်လား၊ တချိန်က ကျုပ်တို့မြေ(ပြည်)၊ ကျုပ်တို့မြေပေါ်လာရှုပ်နေသော အင်္ဂလိပ်ဝိတိုရိယဘုရင်မကြီးကို "တောပလုတ်"ခေါ်ဆိုကြောင်း၊ ချစ်တဲ့သူ ပျို့မောင်ထွေး ရှင်းပါ့မယ်လေး-ဆိုတာက မြန်မာမင်းတပါးပါးကို ဆိုလိုကြောင်း ရှင်းပြလိုက်ပေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ်က ဤတလိမ်နှစ်လိမ် ပွေလိမ်ရှုပ် အမယ်ဘုတ်ကယ့် သူ့ချည်ခင် သီချင်း နားယဉ်ပါးခဲ့ဖူးသည်။ ယခုဓနုတိုင်းရင်းသားတို့ တောပလုတ်ကယ်တဲ့ဆိုသော မှာစကားနှင့်အဓိပ္ပာယ် အတူတူပင် ဖြစ်ဖွယ်ရှိသည်။ မြေပြန့်စကားအဓိပ္ပာယ်နှင့်တောင်ပေါ်စကား အဓိပ္ပာယ်ကွဲပြားခြင်းဖြစ်ဟန် တူသည်။

သေချာစွာ လေ့လာကြည့်လျှင် ဤသီချင်းစာသား၏ဆိုလိုရင်းအနက်အဓိပ္ပာယ်ကား တောင်ပေါ်မြေပြန့် ဥမကွဲသိုက်မပျက် အတူတကွနေထိုင်ခဲ့ကြသော တိုင်းရင်းသားလူမျိုးတို့၏ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး၊ အမျိုးသားရေးစိတ်ဓာတ်တို့ကို သိမ်မွေ့စွာ ထင်ဟပ်ဖော်ပြထားခြင်းဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ ကြိုဆိုလက်ခံကြရမည်ဖြစ်သည်။ ဤတေးချင်းအဓိပ္ပာယ်မျိုး အတော်များများ တိုင်းရင်းသားလူမျိုးများထဲမှ မကြာခဏ ဆိုကြပါစေဟု ဆုတောင်းမိသည်။

ဆရာကြီးမင်းရွှေအေးသည် ကျွန်တော်တို့နှင့်တွေ့ကြသည့်အခိုက်အတန့် အချိန်အတွင်းမှာပင်...

ရွှေဘုန်းတော် တီးပါလို့ ငွေမိုးတဲ့ရွာ၊ နိုင်ငံတော် ပြည်အရေးရယ် သာလှတယ်လေး...ပြည်ရွှေဘိုမြို့တော်မြောက်ရယ်က၊ ချောင်းပေါက်ပါလို့ မကူးနိုင်၊ ပလွေတို သျှောင်မှာထိုးပါတယ်။ ချောင်းရိုးကမိုင်း၊ မမလေးတို့နှင့်ဆီခိုင် ပျို့ပခုံးကို မောင်ကိုင်ရယင် ကူးနိုင်ရဲ့လေး...။

ဗြော ၁၂ ခန်းထဲမှ မင်းကြီးထွက်သီချင်းတပိုဒ် သံနေသံထားနှင့်စိတ်ပါလက်ပါ ငယ်မူပြန်ဟန်မျိုးဖြင့် ဆိုပြလိုက်ပါသေးသည်။ ဤသို့ ဆိုပြစဉ် ဆရာကြီး၏ ဟန်ပန်အမူအရာများနှင့်ဆိုဟန်မှာ အသက် ၄၀လောက် ပြန်ငယ်သွားသည်ဟုထင်ရလောက်အောင် နုပျိုသွားသည်ဟုကျွန်တော် သတိပြုမိခဲ့သည်။

ဂီတအနုပညာဟူသည် အိုသူတို့ ပျိုစေသည်။ ပျိုသူတို့ နုစေသည်။ နုသူတို့ လှစေသည်ဟုဆိုရိုးစကား တခုငယ်စဉ်က ကြားဖူးခဲ့သည်။

ယခုတကြိမ် မြေလတ်ပိုင်း တောင်ပေါ်တကြော နေထိုင်သည့်သက်ရွယ်ရင့်ရော်နေပြီဖြစ်သော ဇရာအို ဓနအမျိုးသားဗြောဆရာကြီးမင်းရွှေအေးက သူတို့အမျိုးသားတေးသီချင်းများကို ပြန်လည်ဆိုပြလိုက်သည့်အ ခါကျမှ ဂီတစွမ်းအား ထိုစကား၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်တော် ကောင်းစွာ သဘောပေါက်မိပါလေသည်။

ဒါရိုက်တာမြင့်မောင်

